

Jeg blev congoleser

Nuria Mata har gennemlevet to krige, to plyndringer, hun har stået overfor en barnesoldats geværkolbe og nu, efter 20 år i Congo, er hun leder af stiftelsen i Navarra i Spanien ved navn Solidariske Fagfolk.

04.03.2008

Hvordan opstod Solidariske Fagfolk?

På en temmelig tilfældig måde. Jeg var hos frisøren, da den pige, der tog sig af mig, sagde, at hun netop var

kommet tilbage fra et fagligt møde. Lidt senere på en café stod en tjener og fortalte at han havde været på et fagligt kursus... Jeg spurgte mig selv: Hvis disse fagfolk bekymrer sig om deres uddannelse og deres fag, hvorfor så ikke også gøre det samme med hensyn til socialt hjælpearbejde?

Jeg satte ideen om denne stiftelse igang, og heldigvis mødte jeg en gruppe personer som følte sig meget motiverede, personer med faglig ekspertise, som ved, hvad der er vigtigt og hvad der ikke er det; og som er ude af den fase i deres liv hvor man søger at triumfere koste hvad det vil. Vi begyndte med en række konferencer, og bagefter fulgte faglige kurser i socialt arbejde, tidsskrifter osv.

Jeg kom fra et Congo hvor jeg havde efterladt en masse personer som jeg holder meget af: meget nære

personer, som bor i ufattelig fattige omstændigheder.. Fantastiske personer, uddannede, intelligente, gode...Folk der sulter, men som er meget gavmilde. Somme tider kom de med en mango, fordi de ønskede at arbejde sammen med mig. Så sagde jeg ”mange tak, men giv den hellere til dine børn”, for jeg vidste i hvilke omstændigheder de levede.

Jeg ankom til Spanien i 2001 og jeg fandt et samfund der var meget anspændt, hvor ”hr. behagelighed” og ”fru Forbruger” regerede, og hvor man af og til trænger de ældre op i en krog, de ældre, der i Afrika er en skat, en moralsk autoritet i familierne...Jeg tænkte, at jeg burde gøre noget og videregive det, jeg havde lært at kende der.

Hvad er nøglen i Solidariske Fagfolk?

Måske er nøglen blot at kunne lægge to og to sammen og at kunne arbejde

i et team. I begyndelsen var jeg den, der satte gang i tingene; men nu bliver alle beslutninger taget på møderne, så hver person kan komme med sit input: journalisten, sekretæren, lægen... For kort tid siden mødte en mor op med to børn og sagde: ”Jeg har lyst til at give en hånd med” og nu har hun en opgave, Vi har kun een person, der er ansat. Resten arbejder som frivillige og er glade for arbejdet.

Hvordan er I blevet modtaget i institutionerne?

Rigtig godt. Desuden tror jeg, at man i Navarra (Spanien) stadig bibeholder en stor sans for solidaritet og for faglighed. Jeg oplever hvordan folk synes om ideen.

Afrika eller Spanien?

Lige nu Spanien. Jeg vil gerne leve i nuet, det der hører hvert øjeblik til.

Jeg var 28 år gammel, da Prælaten i Opus Dei spurgte mig, om jeg ville rejse og udøve mit fag og begynde et apostolisk arbejde i Congo. Jeg sagde ja, og jeg tog til Afrika fuld af illusioner. Men begyndelsen var meget vanskelig. Det kulturelle shock var totalt. Efter at jeg havde været der et år overvejede jeg situationen og sagde til mig selv: ”enten elsker du dem og gør noget for at blive en af dem, eller også tager du hjem.” Og det gjorde jeg. Jeg blev congoleser, og jeg lærte at elske dem indtil alt det – deres liv og skikke- var blevet mine egne.

Der gik tyve år, og min mor blev syg med en meget svær cancer, hvilket gjorde mig klar over, at der var en hel samling grunde til, at det var blevet tid til at rejse tilbage. Den nuværende Prælat, biskop Javier Echevarria, sagde til mig, at min erfaring kunne være meget nyttig i

Spanien; og det er, hvad jeg stræber efter at gøre brug af.

Var det svært at vende tilbage?

I begyndelsen, ja. Kort efter at jeg var ankommet tog jeg til et supermarked. Da jeg så al den overflod, og de der tilbud med tre for prisen på een...lagde jeg mærke til, hvordan jeg var ved at miste pusten og måtte gå ud for at for luft. Det er pudsigt, jeg som havde stået over så mange situationer... Rigdommen er meget dårligt fordelt, og vi må videregive et budskab om solidaritet og mådehold for at vi kan lære kun at bruge det vi har brug for og at kanalisere det vel som er til overs og ikke falde i frådseri. Forleden dag læste jeg noget om turistrejser til rummet. Det kan jeg ikke forstå. Jeg tror, man bør undersøge det godt, men at bruge så mange penge på at more sig, når der er så mange mennesker, som mangler selv det allernødvendigste...

pdf | dokument genereret automatisk
fra <https://opusdei.org/da-dk/article/jeg-blev-congoleser/> (15.03.2026)